

ע"פ 28202/09/14 - רפי וקנין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 28202-09-14 וקנין נ' מדינת ישראל
בפני כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד
כב' השופט אהרון מקובר
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
המערער רפי וקנין
נגד מדינת ישראל
המשיבה

פסק דין

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות בת"פ 28834-12-13 (בית משפט שלום בכפר סבא) בפריצה לבית ביישוב שערי תקווה וגניבת רכוש מתוכו נושא האישום הראשון ובהחזקת כלי פריצה נושא האישום השני.

המערער נידון ל-30 חודשי מאסר בפועל, כולל הפעלת שנת מאסר על תנאי שהיתה תלויה ועומדת נגדו, שנת מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין, תשלום קנס בסכום של 2,500 ₪ ותשלום פיצוי בסכום של 3,500 ₪ לבעלי הבית.

הערעור מכוון כלפי הרשעת המערער בעבירות הפריצה והגניבה נושא האישום הראשון וכלפי עונש המאסר שהוטל על המערער.

2. בית משפט קמא סיכם את ממצאיו, שהתבססו על צפייתו בסרטוני אבטחה של הישוב ושל בית המתלוננים ת/21 ות/22, על תפיסת החולצה ת/14 בארון הבגדים של המערער, על מבנה פניו, על צורת הליכתו, ועל חוסר אמון בגרסה הכבושה של המערער בעדותו, לאחר ששתק בכל חקירותיו, בסוף עמ' 11 ובתחילת עמ' 12 כדלקמן:

"לסיכום, הוכח כי רכבו של הנאשם, כשאדם העונה על התיאור של הנאשם נוהג בו, הגיע ליישוב שערי תקווה, זמן קצר מאוד לפני ההתפרצות לבית המתלוננים; הנהג לבש חולצה דומה מאוד עד זזה לזו שנתפסה בארון הבגדים בחדרו של הנאשם; זמן קצר לאחר מכן, התפרץ אדם שמבנה גופו תואם את זה של הנאשם לבית המתלוננים, כשהוא לובש את אותה חולצה אמורה; האדם יצא מן הבית כשעל גבו תיק גב שחור; לאחר זמן קצר, יצא רכבו של הנאשם את שערי היישוב; הנאשם טען כי מעולם לא היה ביישוב; הנאשם לא סיפק הסבר סביר כיצד רכבו

הגיע ליישוב ומי יכול היה לנהוג בו; כן לא סיפק הסבר סביר לכך שחולצה דומה עד זהה לזו שהיתה מעורבת בארוע נתפסה בארון בגדיו; הנאשם שמר על זכות השתיקה בחקירותיו במשטרה, גם כשהטיחו בו ראיות מפלילות קונקרטיים המסבכות אותו בביצוע העבירות; גם לבית המשפט לא הביא הנאשם עדים שיכולים היו לתמוך בגירסתו".

3. ב"כ המערער טוענת בהודעת הערעור ובטיעוניה בפנינו כי העובדה שבית המשפט קמא צפה בסרטוני האבטחה מספר פעמים, כתב שבמבט ראשון נראה שנהג רכבו של המערער מרכיב משקפיים, כאשר אין ספק שהמערער לא מרכיב משקפיים, והשתמש במילים "דומה מאוד" כאשר התייחס לחולצה שלבש נהג הרכב ולחולצה ת/14 שנתפסה בביתו של המערער, מביאים למסקנה שהמשיבה לא הוכיחה במידה שמוטלת עליה במשפט פלילי את היותו של המערער הפורץ לבית המתלוננים, שכן בביתם לא נתפסו טביעת אצבעותיו או כל ממצא אחר שמעיד על הימצאותו בבית.

4. ב"כ המערער טוענת שהחיפוש שנערך בבית המערער, במהלכו נתפסה החולצה, היה לא חוקי שכן לא נערך בנוכחות שני עדים והחולצה לא נתפסה בחיפוש קודם שנערך בבית המערער סמוך יותר לפריצה ולגניבה.

5. ב"כ המערער עותרת להתערב בממצאי מהימנות שייחס בית משפט קמא לשוטרים ובחוסר האמון שייחס לדברי המערער, שכן המערער שתק בחקירותיו מחשש שהשוטרים מתכוונים להפלילו בביצוע פריצות שלא ביצע ונמנע מלמסור את שמו של מי שנהג ברכבו בזמן הרלוונטי ולהביא אותו לעדות מחשש להפללתו.

6. ב"כ המשיבה תומכת בהרשעת המערער על סמך מה שנראה בסרטוני האבטחה, כפי שתואר על ידי בית משפט קמא והשוטר שצפה בהם וטוענת שהרשעת המערער מבוססת על ממצאי מהימנות שערכאת ערעור לא מתערבת בהם.

לטענתה, המזכרים שרשמו השוטרים שחיפשו בבית המערער (ת/13 ות/13 א') ותפסו את החולצה ת/14, הוגשו בהסכמת ב"כ המערער שיצג אותו בבית משפט קמא.

7. עיון בהכרעת הדין של בית משפט קמא באשר לאישום הראשון מעלה שאכן צפה מספר פעמים בסרטוני האבטחה ת/21 ות/22 ולא הסתפק באימוץ ממצאיו של השוטר דשקוטאי שצפה בהם וכאשר חקר את המערער יחד עם השוטר קרקליס הבחין שהמערער צולע (ראה סעיף 4 בעמ' 4-5 להכרעת הדין).

אין להסיק מהצפיות החוזרות של בית משפט קמא חוסר ביטחון בממצאיו לפיהם המערער נהג ברכבו בזמן הרלוונטי וביצע את הפריצה והגניבה נושא האישום הראשון. היפוכו של דבר הוא הנכון; בית משפט קמא נהג

באופן ראוי ובמשנה זהירות בצפותו פעמים רבות בסרטוני האבטחה כאשר בעקבות זאת הוא הגיע למסקנה החד משמעית, לפיה המאשימה הוכיחה מעל ספק סביר את אשמת המערער באישום זה.

8. איננו מקבלים את טענתה המאוחרת של ב"כ המערער, המתבססת על דו"ח החיפוש שהוצג בפניה ביום הדין בערעור, לפיו החיפוש לא נערך בנוכחות שני עדים, שכן גם אם כן היה, מזכרי השוטרים שביצעו את החיפוש ותפסו את החולצה ת/14 הוגשו בהסכמה.

אין בעובדה שהחולצה לא נתפסה בחיפוש ראשון שנערך בבית המערער סמוך יותר לאירוע נושא האישום הראשון, כדי לנתק את הקשר לחולצה שלבש נהג רכבו של המערער בזמן הרלוונטי, שכן אמו או אחיו של המערער לא הובאו לעדות על ידי המערער ולא טענו שהחולצה לא שייכת למערער או שנקנתה לאחר החיפוש הראשון, כשהמערער היה עצור.

9. עיון בהודעותיו הרבות של המערער, בהן שתק, כפי שהובאו בעמודים 6-7 להכרעת הדין, בהתנהגותו בתשאול כפי שנראתה בדיסקים ת/28 - ת/30 (ראה עמ' 6-7 להכרעת הדין) ובעדותו הכבושה של המערער כפי שהובאה בעמ' 9 להכרעת הדין, מצדיק את חוסר האמון של בית משפט קמא בדברי המערער בכל הקשור לחולצה ולזהותו של נהג רכבו בזמן הרלוונטי מנימוקים שערכאת ערעור לא מתערבת בהם, לרבות אלה שמסתמכים על אי הבאת עדים שיכלו לתמוך בגרסתו.

10. לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור כלפי הרשעת המערער.

11. בית משפט קמא ייחס חומרה להתנהגותו של המערער, שפגע בערך המוגן של שמירה על רכושם וקניינם של בעלי הבית אליו פרץ וממנו גנב וקבע שבעבירות שביצע, שהן "מכת מדינה", טמון גם פוטנציאל של סיכון.

בית משפט קמא קבע, על סמך פסיקה שהביא בסעיף 6 לגזר הדין, שמתחם הענישה באשר לפריצה ולגניבה הוא בין 10 ל-24 חודשי מאסר ובאשר להחזקת כלי פריצה בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר (סעיף 7 לגזר הדין).

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, התחשב בית המשפט קמא בעברו הפלילי של המערער, לרבות בעבירות רכוש, בביצוע העבירות כשמאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו ובביצוען זמן קצר לאחר ששוחרר ממאסר, ונתן משקל מוגבל לטענתו שלא ראה את בנו בן ה-9 בגלל היותו אסיר.

12. איננו מקבלים את טענת ב"כ המערער לפיה בית משפט קמא טעה כשיישם את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שכן מדובר בפגיעה משמעותית שפגע המערער בערך המוגן, גם אם בעלי הבית לא היו בו בזמן הפריצה והגניבה, ולאור שווי הרכוש הגנוב שלא נמצא ולא הוחזר. בית משפט קמא צדק גם במיקומו של המערער בחלק העליון של המתחם, לאור עברו הפלילי וחרף נסיבותיו האישיות. צדק גם בית משפט קמא שצרף את עונש המאסר על תנאי לעונש המאסר שהטיל בגין העבירות נשוא גזר הדין

בהעדר נסיבות חריגות שקיומן נדרש על פי החוק והפסיקה על מנת להפעילם בחופף באופן מלא או חלקי.

13. לאור האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור גם כלפי גזר הדין.

ניתן והודע היום, ח' כסלו תשע"ה, 30 נובמבר 2014, במעמד ב"כ הצדדים.

ד"ר שמואל בורנשטיין, שופט	אהרון מקובר, שופט	אברהם טל, נשיא אב"ד
--------------------------------------	--------------------------	--------------------------------